

Vergaderjaar 1999–2000

26 732

Algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000)

26 975

Invoering van de Vreemdelingenwet 2000 en daarmee verband houdende wijziging van diverse wetten alsmede intrekking van de Wet gemeentelijke zorg voor houders van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (Invoeringswet Vreemdelingenwet 2000)

Nr. 45

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 29 mei 2000

Hierbij wil ik u berichten omtrent enkele onderwerpen die tijdens het wetgevingsoverleg inzake het wetsvoorstel Vreemdelingenwet 2000 en het wetsvoorstel Invoeringswet Vreemdelingenwet 2000 aan de orde zijn gekomen.

Verwijzend naar de brief van de vaste commissie van Justitie van 17 mei jongstleden (zie bijlage) moge, in antwoord op de vragen van de fractie van de SP, het volgende dienen.

1) Van de kant van de fractie van de SP wordt gesteld dat Dublin claimanten opvang krijgen in het geval er sprake is van schrijnende humanitaire omstandigheden.

Op de vraag hoe IND vaststelt of er sprake is van schrijnende humanitaire omstandigheden kan worden geantwoord dat daarvoor bepalend is of er bijvoorbeeld medische omstandigheden zijn waarin ten behoeve van de direct medisch noodzakelijke noodhulp, opvang van de betreffende vreemdeling en of zijn gezinsleden, noodzakelijk is.

Bij de toewijzing van opvang op medische gronden wordt niet alleen gekeken naar somatische klachten van de vreemdeling. Indien de vreemdeling psychische klachten heeft die directe medisch noodzakelijke noodhulp vereisen, dan wordt de vreemdeling tevens de noodzakelijke opvang geboden.

De IND stelt namens de Staatssecretaris van Justitie in het aanmeldcentrum vast of in het individuele geval sprake is van een zeer schrijnende humanitaire omstandigheid. De aanwezige GGD-arts in het aanmeldcentrum onderzoekt de vreemdeling op medische klachten. Wanneer er psychische klachten zijn kan de GGD-arts zonodig de hulp inroepen van een extern adviseur.

De fractie van de SP stelt vervolgens naar aanleiding van een uitspraak van de President van de rechtbank Den Haag de vraag wat de visie van de Staatssecretaris ter zake is en of deze uitspraak niet vraagt om een andere toetsing.

Zoals uit bovenstaande blijkt kunnen zowel somatische als psychische klachten de reden zijn voor direct medisch noodzakelijke noodhulp. Een standaardmatig psychologisch consult is niet noodzakelijk. De IND kan zoals gezegd in de gevallen waarin dat noodzakelijk wordt geacht extern advies inwinnen over de medische situatie van de vreemdeling.

2) Voorts vraagt de fractie van de SP waarom in het voorstel niet is voorzien in de mogelijkheid van dwangmedicatie bij uitzetting.

Zoals gesteld bij brief van 3 april jl. (5 005 994/00/DVB) aan de Tweede Kamer bestaan er thans geen voornemens om bij uitzetting gebruik te maken van dwangmedicatie. Een dergelijke bevoegdheid acht ik op dit moment niet noodzakelijk voor een effectief verloop van het verwijderingsproces. Het is dan ook niet nodig om daarvoor een formeel-wettelijke basis te creëren.

3) Tenslotte vraagt de fractie van de SP of het niet consequent is om in navolging van voormalige houders van een verblijfsvergunning ook personen die rechtmatig verbleven op grond van een besluitmoratorium van de mogelijkheid van bewaring op grond van artikel 57 uit te sluiten.

In de Memorie van toelichting (p.60) wordt gesteld dat de in artikel 57 neergelegde bevoegdheid tot inbewaringstelling, overeenkomstig artikel 26 van de huidige wet, gekoppeld blijft aan de *uitzetting* van de vreemdeling.

Met de nota van wijziging waarbij wij het tweede lid hebben gewijzigd hebben wij bedoeld diegenen van de mogelijkheid van preventieve bewaring uit te sluiten die eerder in het bezit van een verblijfsvergunning zijn geweest. (zie onder punt 25 van de toelichting bij de nota van wijziging). Het opleggen van een besluitmoratorium betekent niet meer dan dat de beslistermijn van een aanvraag voor een vergunning wordt verlengd. Het besluitmoratorium is dus geen vergunning.

Het is uitdrukkelijk de bedoeling om de mogelijkheid te behouden dat vreemdelingen op wier aanvraag negatief is beslist op grond van het eerste en tweede lid in bewaring kunnen worden gesteld. Ook als voorafgaand aan die beslissing een besluitmoratorium is opgelegd.

4) In het wetgevingsoverleg van 8 mei jongstleden is door de fractie van de RPF/GPV, naar aanleiding van het gestelde in mijn brief van 4 mei 2000 de vraag gesteld nog eens in te gaan op de verhouding tussen het eerste en het tweede lid van *artikel 29* van het voorstel. De fractie van RPF/GPV signaleerde dat het eerste lid imperatief is gesteld en het tweede open is geformuleerd.

Wij zullen bij nota van wijziging de mogelijke tegenstelling tussen het imperatieve eerste lid en de facultatieve redactie van het tweede lid corrigeren.

5) Met betrekking tot artikel 42 van het voorstel merkte de fractie van RPF/GPV naar aanleiding van het gestelde in bovengenoemde brief op, dat in het voorstel in verband met asiel steeds wordt gesproken over aannemelijk maken, maar in artikel 42 over aantonen.

Naast het gestelde in de brief dat deze bewoordingen zijn ontleend aan de huidige regelgeving wordt gewezen op het specifieke karakter van deze bepaling.

Artikel 42 is een formele bepaling die gaat over de datum van inwerking-treding van de vergunning. In dat stadium staat dus vast dat men in aanmerking komt voor een vergunning omdat de aanvraag niet is afge-wezen op grond van artikel 28 en *aannemelijk* is gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen. Omdat artikel 42 een formele bepaling is kan zeer wel van *aange-toond* worden gesproken. Voor de toelatingsbeslissing blijft het aannemelijkheidsbeginsel gelden.

6) Tenslotte werd door de fractie van RPF/GPV gewezen op de passage in de brief van 4 mei jongstleden met betrekking tot rechten en vrijheden van anderen, in dit geval de staat die er toe kunnen leiden dat het recht op kennisneming van de vreemdeling op grond van de Europese richtlijn buiten toepassing kan worden gelaten. Deze fractie vroeg wat moet worden verstaan onder rechten en vrijheden.

De bovenbedoelde uitzondering op het recht op kennisneming is opge-nomen in artikel 43 van de wet bescherming persoonsgegevens. In dit artikel wordt bepaald in welke gevallen het recht op kennisneming buiten toepassing kan blijven. Onderdeel e van artikel 43 bepaalt dat de desbe-treffende bepalingen buiten toepassing kunnen worden gelaten in het belang van «de bescherming van de betrokkene of van de rechten of vrijheden van anderen». Dit onderdeel is letterlijk ontleend aan artikel 13, eerste lid, onder g, van de in de brief genoemde Europese richtlijn. In de Memorie van toelichting bij de wet bescherming persoonsgegevens is op pagina 171 uitdrukkelijk gesteld dat buiten twijfel staat dat onder «anderen» ook «de verantwoordelijke» moet worden begrepen. De verant-woordelijke is in artikel 1 van de Wet bescherming persoonsgegevens in onderdeel d omschreven als de natuurlijke persoon, rechtspersoon of *bestuursorgaan*.

7) In het wetgevingsoverleg van 17 april jongstleden inzake de Vreemde-lingenwet 2000, heeft de fractie van de VVD gevraagd inzicht te verschaffen in het aantal gevallen waarin, als gevolg van de schorsende werking in beroepszaken onder de nieuwe wet, na invoering van deze wet een vergunning op basis van het driejaren beleid wordt verleend.

Toepassing driejaren beleid

Een vreemdeling die langdurig in onzekerheid verkeert omtrent de uitkomst van zijn toelatingsprocedure kan onder bepaalde omstandig-heden in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van het zogeheten driejaren beleid. Naast het tijdsverloop zijn er een tweetal elementen die een belangrijke rol spelen bij het al dan niet verlenen van een vergunning tot verblijf op basis van dit beleid. Het eerste heeft betrek-king op de vraag of aan het ingediende bezwaar- of beroepschrift schor-sende werking verbonden is en daarmee of bepaalde perioden al dan niet meetellen bij de bepaling van het tijdsverloop. Het tweede houdt in dat een beroep op het driejaren beleid zal worden afgewezen bij het bestaan van zogeheten contra-indicaties.

De complexiteit van het driejaren beleid, alsmede de wisselende situaties in landen van herkomst, maken het lastig om een inschatting te maken van het aantal vreemdelingen dat in de komende periode een aanspraak zou kunnen maken op een VTV tijdsverloop. Er zijn te veel, in de meeste gevallen niet te beïnvloeden factoren, om een dergelijk inschatting, in absolute aantallen, mogelijk te maken. De bedoelde factoren hebben niet

alleen betrekking op de ouderdom en omvang van de voorraden bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst en de Vreemdelingenkamer of de geplande capaciteitsinzet bij het wegwerken van de achterstanden. Ook minder kwantificeerbare factoren zoals de wisselende veiligheidssituaties in landen van herkomst, het procedeedrag van vreemdelingen en het aantal gevallen waarin een beroep op het driejaren beleid wordt afgewezen in verband met het bestaan van contra-indicaties maken het eigenlijk onmogelijk om hierin betrouwbaar cijfermatig inzicht te bieden. Niettemin heeft de gemaakte analyse wel de nodige inzichten opgeleverd.

Analyse van de risico's

Van de zaken waarin, op basis van de periode tussen de indiening van de aanvraag en de (onherroepelijke) beslissing, met inachtneming van de periodes die niet meetellen bij de bepaling van het driejaren beleid, een VTV verleend zou kunnen worden is slechts een gedeelte daadwerkelijk ingewilligd. Sinds de invoering van het driejaren beleid is, blijkens ervaringsgegevens, een beroep op het driejaren beleid in 25% à 50% van de gevallen afgewezen in verband met contra-indicaties.

Bij het bepalen van het aantal zaken dat in de komende periode mogelijk onder het driejaren beleid valt is een onderscheid gemaakt tussen aanvragen die onder het regime van de huidige vreemdelingenwet zijn ingediend en zaken die onder het regime van de Vreemdelingenwet 2000 worden ingediend. Hiermee ontstaan twee gescheiden stromen, hetgeen een waarborg vormt voor het binnen de gestelde termijnen behandelen van aanvragen die na 1 januari 2001 worden ingediend, terwijl daarnaast de resterende capaciteit ingezet wordt om de aanvragen die nog onder het regime van de (dan) oude wet moeten worden afgehandeld zo snel mogelijk te verwerken.

De analyse van de ouderdom van de voorraad, in combinatie met de te verwachten doorlooptijden van aanvragen die nog onder het regime van de oude wet moeten worden afgehandeld, rechtvaardigt dan ook de conclusie dat een aantal zaken niet binnen drie jaar tot een definitieve beslissing (inclusief rechterlijke toetsing) komt. Concreet betekent dit dat gedurende de periode waarin de zaken onder de oude wet worden afgehandeld het aantal keer dat, met in achtneming van het bestaan van contra-indicaties, een verblijfsvergunning verleend zal worden op basis van het driejaren beleid, hoger zal liggen dan in de afgelopen periode. Het betreft naar schatting tussen de drieduizend en vier en een half duizend zaken per jaar.

Deze stijging wordt voor het grootste deel veroorzaakt doordat het wetsvoorstel aan beroepszaken standaard schorsende werking toekent. Nu geen overgangsregeling is getroffen telt hierdoor na inwerkingtreding van de nieuwe wet ook voor aanvragen die onder het regime van de huidige wet zijn ingediend de periode waarin zaken bij de Vreemdelingenkamer wachten op een beslissing in beroep mee voor de bepaling van het tijdsverloop.

Het komt er derhalve op neer dat hiermee de werkingsfeer van het driejaren beleid onbedoeld wordt verruimd.

Dit onbedoelde effect ben ik voornemens te corrigeren door een aanpassing van het overgangsrecht. Hierbij zal gekozen worden voor een formulering waarbij een beroep gericht tegen een beslissing gebaseerd op de huidige wet, of tegen een beslissing op bezwaar dat is ingesteld onder de huidige wet, geen schorsende werking heeft. Hiermee wordt de «oude» situatie hersteld, voor die vreemdelingen die hun procedure onder de «oude» wet zijn aangegaan.

De overige beroepen die worden ingediend onder de nieuwe wet zijn gericht tegen beslissingen van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, die zijn genomen onder de nieuwe wet. Deze beroepen behouden de van rechtswege schorsende werking, conform het wetsvoorstel.

Door aanpassing van het overgangsrecht zal het aantal zaken dat op basis van tijdsverloop een aanspraak kan maken op het driejaren beleid beduidend lager liggen en naar schatting tussen de vijftienhonderd en tweeduizend zaken per jaar betreffen. Dit aantal is, mede als gevolg van de hoge instroom in het jaar 1998, iets hoger dan het gemiddelde van de jaren daarvoor.

Door de verkorting van de procedure onder de nieuwe wet, in combinatie met de gescheiden behandeling en de uitbreiding van de capaciteit bij zowel de Immigratie- en Naturalisatiedienst als de Vreemdelingenkamer, wordt de kans dat een vreemdeling onder de nieuwe wet op basis van het driejaren beleid een status verkrijgt tot een minimum beperkt.

8) Door de fractie van het CDA is gevraagd een vergelijking te geven van het basisinkomen op grond van de Zorgwet VVTV en de Algemene Bijstandswet.

Mede namens de Minister van Grote Steden- en Immigratiebeleid en de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid moge het volgende dienen.

Voor de rechthebbende op verstrekkingen van de *Zorgwet VVTV* geldt het volgende:

De gemeente ontvangt maandelijks een lump sum vergoeding per volwassen (18+) statushouder van f 1 268,- per maand. Uit deze vergoeding wordt aan de houder van een VVTV een naar eigen inzicht besteedbaar basisinkomen betaald (persoonlijke toelage van f 450,- per volwassen statushouder per maand). Uit het restant (f 818,- per volwassen statushouder per maand) dient de gemeente de volgende verstrekkingen voor de statushouder te financieren:

- huisvesting;
- (collectief afgesloten) ziektekostenverzekering (algemeen en bijzonder);
- (collectief afgesloten) aansprakelijkheidsverzekering;
- eventuele buitengewone kosten.

Voor personen onder de 18 jaar bedraagt de persoonlijke toelage f 137,- en de vergoeding aan de gemeente f 328,-, in totaal dus een lump sum vergoeding van f 465,- per maand.

Naast de lump sum vergoeding ontvangt de gemeente een eenmalige bijdrage van f 2 950,- per persoon voor het gebruiksklaar maken en inrichten van de woonruimte voor de statushouder.

Bij het bovenstaande overzicht is er van uitgegaan dat de houder van de VVTV geen arbeid verricht. Zodra de statushouder arbeid verricht, staan voorzieningen krachtens de volksverzekeringen AWBZ en AKW open. De statushouder betaalt voor deze voorzieningen premie. In geval er sprake is van arbeidsinkomen dient de gemeente dit inkomen op de uitgaven ten behoeve van de statushouder in mindering te brengen. Dit tast de omvang van de maandelijks rijksvergoeding aan de gemeente overigens niet aan.

Voor de statushouder die recht heeft op een uitkering krachtens de *Algemene Bijstandswet* (houder A-status / VTV) geldt:

De statushouder van 18 jaar en ouder ontvangt een netto uitkering krachtens de Abw (incl. vakantietoelage) van f 1 085,- (voor samenwonenden) of f 1 519,- (voor alleenstaanden) per persoon per maand. Uit deze uitkering dient de statushouder zelf te voorzien in:

- huisvesting (eventueel kan de statushouder in aanmerking komen voor

huursubsidie; voor deze groep bedraagt het gemiddelde huursubsidiebedrag f 300,- per woning);

- premies aansprakelijkheidsverzekeringen.

De gemeente voorziet in afdracht van premies voor Ziekenfondsverzekering en volksverzekeringen ten behoeve van de statushouder. De gemeenten ontvangen hiervoor een procentuele toeslag op de netto uitkeringsbedragen.

Een aantal voorzieningen en uitkeringen staan voor deze statushouder eerst open vanaf het moment dat de statushouder als ingezetene wordt aangemerkt. Het betreft de volksverzekeringen AWBZ, AKW, AOW en ANW. Zolang de statushouder nog geen ingezetene is, kan voor bijzondere ziektekosten en voor de opvoeding en verzorging van kinderen in voorkomende gevallen een beroep worden gedaan op bijzondere bijstand. In deze fase – wanneer de statushouder nog geen ingezetene is – vindt geen opbouw plaats van voorzieningen zoals de AOW en ANW die biedt. In voorkomende gevallen kan de statushouder een aanvullende uitkering ontvangen via de bijzondere bijstand, bijvoorbeeld voor bijzondere (inrichtings-)kosten.

Analoog aan de Abw systematiek kent de Zorgwet VVTV een algemene norm voor de kosten van levensonderhoud. De vergoeding van bijzondere kosten vindt echter niet plaats via de bijzondere bijstand, maar (eveneens) vanuit een lump sum vergoeding. Een volledige vergelijking van de uitkeringshoogten op grond van de Zorgwet en de Abw is daarnaast, zoals uit het bovenstaande mag blijken, niet goed mogelijk in verband met verschillen in de uitkeringssystematiek. Volgens de Zorgwet worden bijvoorbeeld diverse kosten van huisvesting en overige vaste lasten meestal in natura verstrekt. Het algemene voorzieningenniveau in de Abw-systematiek, rekening houdend met aanvullende voorzieningen als huursubsidie, is vergelijkbaar met het niveau in de Zorgwet. Wel is in de Abw systematiek sprake van meer individuele bestedingsvrijheid.

9) Mede namens de minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid geef ik hierna, conform de toezegging tijdens het wetgevingsoverleg over de Invoeringswet Vreemdelingenwet 2000 van 22 mei jongstleden de hoofdlijn weer van de vormgeving van het terugkeerperspectief, oftewel de «terugkeermodule», in het inburgeringsprogramma.

Vanwege de natuurlijke spanning tussen het integratieperspectief en het terugkeerperspectief, is de inzet van het kabinet om de terugkeer een duidelijke positie te geven in het reguliere inburgeringsprogramma. Dat betekent in de visie van het kabinet dat het terugkeerperspectief nadrukkelijk wordt gecommuniceerd bij de aanvang van het inburgeringstraject en dat verder het reguliere programma wordt gevolgd. De start van het inburgeringstraject in de vorm van de intake van de nieuwkomer is immers het aangewezen moment om de spanning tussen inburgering, gericht op integratie, en de mogelijkheid dat men verplicht wordt terug te keren, voor het voetlicht te brengen. Bij die intake zal ook worden gewezen op de faciliteiten die de houder van een vergunning voor bepaalde tijd heeft op grond van de Remigratiewet. Immers na één c.q. drie jaar verblijf in Nederland komt de betrokkene, die nog in het bezit is van een verblijfsvergunning, onder voorwaarden in aanmerking voor voorzieningen van de Remigratiewet. Het Nederlands Migratie Instituut verzorgt waar gewenst de nodige voorlichting daarover.

Het bij aanvang van het inburgeringstraject informeren van de vreemdeling sluit aan bij het uitgangspunt dat ook in de centrale opvang geldt bij de voorlichting aan asielzoekers over de mogelijke uitkomsten van de asielprocedure.

Als een houder van een vergunning voor bepaalde tijd de intake voor een inburgeringstraject achter de rug heeft en het mogelijke terugkeerperspectief duidelijk gecommuniceerd heeft gekregen, volgt voor de betrokkene dus een regulier inburgeringsprogramma. De (onvrijwillige) terugkeer is daarna gedurende de inburgering niet meer expliciet aan de orde, tot het moment dat een beslissing tot intrekking of niet verlenging van de verblijfsstatus actueel is. De betrokken instanties, zoals bijvoorbeeld gemeente en vreemdelingendienst, zullen de vreemdeling informeren en verwijzen naar de instanties die instructie en voorlichting geven over de terugkeer naar het land van herkomst.

Ingeval het inburgeringsprogramma reeds is doorlopen op het moment dat de (onvrijwillige) terugkeer actueel wordt, zal de betrokkene door de Vreemdelingendienst worden opgeroepen voor de instructie en voorlichting over de terugkeer en worden verwezen naar betrokken organisatie(s).

Het terugkeerbeleid is in beide situaties van toepassing. Dit beleid zoals neergelegd in de notitie van 25 juni 1999 aan de Tweede Kamer is weliswaar toegesneden op asielzoekers die niet meer in Nederland mogen blijven, maar geldt uitdrukkelijk ook voor die gevallen waarin wordt overgegaan tot intrekking van een reeds verleende verblijfsstatus. Als uitgangspunt geldt dat de vreemdeling Nederland zelfstandig dient te verlaten. Om de zelfstandige terugkeer te stimuleren is in het kader van het terugkeerbeleid een aantal maatregelen getroffen. Deze maatregelen ondersteunen de voorbereiding en de heroriëntatie op de terugkeer, de feitelijke terugkeer, de eerste opvang in het land van herkomst en tenslotte het begin van herintegratie in het land van herkomst. De internationale Organisatie voor Migratie bemiddelt in Nederland bij de zelfstandige terugkeer van vreemdelingen en biedt daartoe een terugkeerbeleiding aan.

Kortom, het terugkeerperspectief wordt bij de aanvang van het inburgeringstraject nadrukkelijk gecommuniceerd en krijgt daarna eerst een vervolg binnen de bestaande beleidskaders wanneer de terugkeer actueel wordt. Op dat moment vindt instructie en voorlichting plaats over alle aspecten van (vrijwillige en onvrijwillige) terugkeer, inclusief voorlichting ten aanzien van facilitering voor hervestiging indien daar (internationaal) gelden beschikbaar voor worden gesteld. Daarbij vindt – zoals wij ook tijdens het wetgevingsoverleg hebben aangegeven – geen differentiatie plaats. Verder zal zoals aangegeven in de nota naar aanleiding van het verslag bovenstaande lijn in de komende maanden praktisch worden uitgewerkt.

De hierboven meerdere keren genoemde nota van wijziging zal de Kamer zo spoedig mogelijk toegaan. In ieder geval zal deze nota de Kamer voor de voorgenomen plenaire behandeling bereiken. De nota zal naast de in deze brief genoemde zaken ook nog een aantal technische wijzigingen bevatten.

De Staatssecretaris van Justitie,
M. J. Cohen

Aan de staatssecretaris van Justitie

Namens de vaste commissie voor Justitie vraag ik uw aandacht voor het volgende.

Tijdens het vervolg-wetgevingsoverleg van 8 mei jl. over de Vreemdelingenwet 2000 (26 732) zijn drie door het lid De Wit gestelde vragen niet beantwoord.

Het betreft de navolgende vragen:

1

Dublin-claimanten krijgen opvang in het geval er sprake is van schrijnende humanitaire omstandigheden. De IND dient dit vast te stellen en indien hier sprake van is, wordt opvang geboden. Kunt u uiteenzetten of bij deze toewijzing van opvang alleen gekeken wordt naar somatische klachten of is er ook sprake van een psychiatrische analyse?

In de praktijk komt het voor dat de advocaat de IND in het aanmeldcentrum gemeld heeft dat er sprake is van psychische problemen met daarbij het verzoek een psychiater nader onderzoek te laten doen, doch tevergeefs. Achteraf blijkt dan dat er sprake is van ernstige post-traumatische stress stoornissen en dat de betreffende personen vaak aan suïcidale neigingen onderhevig zijn. Dit betekent derhalve dat er in principe zwaar getraumatiseerde mensen op straat worden gezet en op de maatschappij worden losgelaten. Uit de evaluatie van de Dublin-procedure van Europese Commissie blijkt dat veel Dublin-claimanten in de illegaliteit verdwijnen, omdat deze regeling kennelijk niet werkt. Duidelijk is dat zwaar getraumatiseerde mensen zeker niet zullen begrijpen dat zij zich om de week weer moeten melden bij het aanmeldcentrum. Deze mensen gaan zwerven, met alle gevolgen van dien.

De president van de rechtbank Den Haag overweegt in een uitspraak d.d. 15 december 1999 het volgende: (JV2000, 57) «alhoewel de president niet wil verhelen dat ook een andere begrenzing voor de uitsluiting van opvang denkbaar is». Wat is uw visie op dit knelpunt en vraagt dit niet om een andere toetsing van de «schrijnende humanitaire omstandigheden», hetgeen een los criterium lijkt? Bent u bereid ook een psychologisch consult in te voeren bij de toets naar «de schrijnende humanitaire omstandigheden»?

2

Enkele maanden geleden is het vraagstuk van de dwangmedicatie van uitgeprocedeerde asielzoekers bij uitzetting in het nieuws geweest. Verwezen zij onder meer naar de vragen het lid De Wit met het nummer 1102. Uit uw antwoorden bleek dat op grond van de huidige wet- en regelgeving geen sprake kan zijn van dwangmedicatie voor beheersmatige redenen.

Tevens gaf u te kennen niet voornemens te zijn een formeel-wettelijke basis te creëren om dit mogelijk te maken. Er is feitelijk op dit moment geen enkele basis voor dwangmedicatie voor beheersmatige redenen. Acht u het niet wenselijk dit alsnog in de Vreemdelingenwet 2000 op te nemen, gezien de grote belangen die er voor betrokkenen aan verbonden zijn? Zo neen, waarom niet en zo ja, hoe denkt u dit vacuüm op te lossen?

3

Bij nota van wijziging heeft u in artikel 57b bepaald dat voormalige houders van een verblijfsvergunning (onder artikel 8, onder a tot en met e, en m) uitgesloten zijn van bewaring ter effectuering van de uitzetting. Acht u het niet consequent in het verlengde hiervan ook personen uit te

sluiten die hier rechtmatig verbleven onder een besluitsmoratorium ex artikel 41?

Namens de commissie verzoek ik u haar uw antwoorden op vorenstaande vragen zo spoedig mogelijk te doen toekomen.

De griffier van de commissie,
Pe